

Indretning til dets fremtidige Brug, og medens Loven under Straf paabyder, at Rum til Beboelse skulle indrettes paa en vis Maade, interesserer den sig ikke det Alleringeste for at forhindre, at Rum, der ere anderledes indrettede, dog tages i Brug hertil. Det synes vanskeligt at kunne nægtes, at denne Ordning i og for sig tager sig noget vilkaarlig og kunstig ud, og der er næppe Tvivl om, at den almindelige Mand ikke har let ved at tilegne sig en klar Forstaaelse af den. Hvad Sagens mere praktiske Side angaar, kan foruden det alt Fremhævede bemærkes, at Kjøbenhavns Grundejerforeninger i en Adresse gjøre opmærksom paa, at den i Lovforslaget fastholdte Definition af Beboelsesrum vil føre til, at Rum som f. Ex. Drikhuse, Strøglokaler, Lagerrum og lignende Lokaler, der forsynes med Ildsted eller Varmeapparat, kunne blive at behandle som Beboelsesrum, skjøndt det fornuftigvis ikke kan være Meningen at stille saa strenge Fordringer til slige Rum. — Men ihvorvel der saaledes kan reises baade theoretiske og praktiske Indvendinger mod Lovforslagets Uffattelse paa dette Punkt, har Udvalget dog ment, efter Samraad med Justitsministeren, at kunne lade Forslagets § 40 forblive uændret, naar der til Paragrafen føies en udtrykkelig Forskrift om, at der ved Sundhedsvedtægt skal gives de fornødne Bestemmelser om Forbud imod og Straf for at benytte til Natteophold for Mennesker saadanne Rum, der ikke fyldestgøre de Betingelser, som Byggeloven fastsætter for Indretningen af Beboelsesrum (jfr. den nugældende Sundhedsvedtægt for Kjøbenhavn af 15de Juni 1886 § 42). Et hertil sigtende Endringsforslag er stillet under Nr. 61.

Hvad Lovforslaget i sin Almindelighed angaar, har Udvalget efter bedste Skjøn søgt at mægle mellem de forskjellige Hensyn, som gjøre sig gjældende, naar Talen er om en Byggelov. Sundhedshensynet maa selvfølgelig træde frem i forreste Række, og ligeledes har Skjønshensynet et ghyldigt Krav paa ikke at lades ude af Betragtning,

hvor det gjælder en Hovedstads Bebyggelsesforhold. Men hvor stor en Vægt man end lægger paa de hygieiniske og kunstneriske Interesser, tør det dog ikke overses, at overdrevne Fordringer i disse Retninger uundgaelig medføre en Fordyrelse af Leilighederne, som særlig bliver følelig for de mindre bemidlede Klasser. Det er med en til Erstemmighed grændsende Samstemning lykkedes Udvalget at opnaa Enighed om, hvor Grændsen mellem de forskjellige Hensyn burde drages.

Idet man til Sagens Behandling i Thinget forbeholder sig den nærmere Begrundelse af de stillede Endringsforslag, skal her blot kortelig gjøres opmærksom paa de væsentligste af dem.

Til § 10 har Udvalget stillet et Forslag, der fastsætter Gadebredden til 30 i Stedet for — som i Lovforslaget — til 25 Alen. Udvalget mener, at dette i en væsentlig Grad vil bidrage til et bedre Luftskifte i Gaderne og derved til, at Beboelsesrummene blive sundere. I Forbindelse hermed kan bemærkes, at et Flertal — ligeledes af Sundhedshensyn — har foreslaaet under Nr. 62, at Beboelseskjældere skulle have en Høide over Gaden af $2\frac{1}{2}$ Alen, medens Lovforslaget vil nøies med 2 Alen. Endvidere har Flertallet under Nr. 63 stillet et Forslag, der gaar ud paa at fjerne Jugtighed af Beboelseskjældere paa en virksommere Maade end hidtil paabudt.

Til § 15 foreslaar Flertallet, at Bygningshøiden ikke maa være større end $\frac{5}{4}$ af vedkommende Gades Bredde, og at ligesom ingen Bygningshøide tør overskride 27 Alen, saaledes maa ingen Bygning opføres med mere end 6 Beboelses-Etager, Kjælderen medregnet. Under Nr. 66 foreslaas, at intet Taghammer maa indrettes til Beboelse i Bygninger med over 25 Alens Høide.

For at opmuntre til Opførelsen af mindre høie Bygninger end de sædvanlige 5 Etages Kaserne har Flertallet under